

VELMI OSOBNÍ ZPOVĚĎ

Tereza Hlůšková

VELMI OSOBNÍ ZPOVĚĎ

Tereza Hlůšková

Říkonín, 2024
Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,
Říkonín 22, obec Říkonín
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci a 50.eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Tereza Hlušková
Korektura: Lucie Zubalíková, Tomáš Rejc
Redakce: Emily Ross, Kateřina Chaloupková
Přepis: Mon CouCou, Emily Ross, Antonie Nováková
Kontrola: Monika Kurucová, Nicol Keith
Revize: Nikola Tabáčková

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-19-7 epub
ISBN 978-80-53005-20-3 mobi
ISBN 978-80-53005-11-1 PDF

Cizí chyby máme na očích, svoje za zády.

Arabské přísloví

Anotace

Celá republika sledovala, či minimálně zaznamenala můj případ.

"Česká pašeračka zadržena v Láhauru."

Našli u mě téměř devět kilo heroinu.

Autentická zpověď vám prozradí vše, co se v mém životě odehrálo před zatčením, až po vynesení rozsudku pákistánským soudem.

Tereza H.

„Terezko, až se příště rozhodneš pašovat drogy a já za tebou budu muset jet, tak si vyber třeba Rusko. V Pákistánu je vedro jako prase.“

Tatínek Terezy H. (v nadsázce)

Předmluva

Celá Česká republika sledovala v lednu roku 2018 zprávy, jak celníci v pákistánském Láhauru zadrželi Češku Terezu H. za pašování devíti kilogramů heroinu.

Pákistánský soud ji v březnu 2018 poslal na osm let do vězení. V listopadu 2021 ji odvolací soud osvobodil.

Trvalo dlouho, než se Tereza z této hořké zkušenosti postavila na nohy a začala znovu. Nyní konečně přináší velmi osobní zpověď. Její příběh je silný. Po tom, co zažila, může text znít i dost syrově a surově, ale my se rozhodli, že přineseme autentické vyprávění tak, jak to Tereza prožila.

Nesoudíme, protože to, co se nyní dočtete, se může stát i našim dítětem. V mládí jsou lidé naivní. Okolnosti donutí člověka špatně se rozhodnout, uvěřit špatným lidem, i se nechat zaslepit nejen pozlátkem.

Ostatně – je snazší odsoudit jedince.

Máme pochopení pro ty, kteří se dostanou na samé dno a okolnosti je donutí sejít z cesty. Soudit bychom měli ty, jenž si za prostituci platí. Ty, kdo drogy neustále vyrábí a tato svinstva distribuují.

Ty, kteří hodí vinu na „bílé koně“. Zlo tady bylo, je a bude, protože touha po penězích a moci je sakra silná. Odhalit ten pomyslný krůček k porušení zákona není tak snadné, protože naletět na lep můžeme každý. Tereza za vše zaplatila velmi silnou daň.

Naivita a důvěra nevinného je nejmocnější zbraní zločinu.

Mon CouCou

Varování:

Kniha obsahuje vulgarismy, informace o prostituci
a nelegální činnosti.

Expresivní zpodob' právě začíná...

Kapitola 0.

Jak jsem se dostala do Pákistánu? Jak to vůbec všechno začalo?

Chodila jsem do školy na ekonomku do Starého města v Uherském Hradišti. V roce 2004 jsem podstoupila operaci břicha. Dva týdny jsem ležela v nemocnici, následovala rekonvalescence, a pak jsem už učivo nedohнала.

Demotivovala mě neznalost nové látky, proto jsem s kamarádkami chodila za školu. Kafe a nakupování se pro mě stalo důležitější než škola. V sedmnácti letech chce holka žít. Chodit ven s klukama a pařit. Nechce se jí sedět v lavici, trčet tam a učit se něco, co v budoucnosti ani nevyužije.

Ve třetím ročníku si mě profesorka zavolala a řekla: „Dívej, vyber si. Teď už to nedoženeš. Buď budeš opakovat celý rok, nebo si budeš muset najít jinou školu.“

Mně jako sedmnáctileté-osmnáctileté holce se fakt nechtělo znovu opakovat celý rok. Pro spolužáky jsem měla nálepku ‚propadla‘, tak jsem si radši našla jinou školu – gymnázium na Velehradě. Jednalo se křesťanskou školu, která mi neseděla už vůbec, protože... *Náboženství? Jsem ateistka, byl to přešlap, nic pro mě.*

Lidi mě naváděli: „Je to tam lehké, tam to dáš.“ Jenže já si neuvědomila, že toto studium bez žádného zaměření k životu nestačí a budu muset jít ještě na výšku.

A tam nastal zlom. Asi čtyři měsíce před maturitou jsem se na školu už úplně vykašlala, protože jsem si uvědomila, že to nezvládnou.

Počkat a zkusit školu dokončit později? Ne, nevěřila jsem si. Bylo snazší to vzdát.

Bez maturity? Jen se základním vzděláním? Naivní holka, co se nechala snadno zlákat k blbostem.

Slíbila jsem tatškovi, že půjdu raději pracovat. Nenapadlo mě nic lepšího než nastoupit do fabriky, konkrétně do Forschnera, kde se vyrábí nějaké součástky do aut.

Pracovala jsem tam osm měsíců a dodnes nevím, co jsem tam konkrétně dělala – oficiálně obsluha strojů? Pro mě to byly prostě stroje a nepídila jsem se po jejich funkci.

Jenže výplata byla dost směšná a nedalo se z ní vyžít. Nastoupila jsem tam přes agenturu a měla v tom roce 2015-2016 okolo 12 000,- Kč. Tato suma nepokryla ani půlku nájmu, i když jsem tehdy bydlela s tatškou. Nepokrylo mi to náklady ani na jídlo, cigarety. Vůbec nic.

Katastrofa.

Navíc ranní, odpolední, noční směny. Rozhozený režim, spaní přes den nebo brzké vstávání, mi nevyhovoval. Cítila jsem, že mám na víc.

Ve škole jsem přece nebyla úplně hloupá. Pětku jsem měla, jen když jsem se nepřipravila. Pokud jsem se na učivo soustředila, jedničky jsem dostat taky dokázala. Stačilo chtít. Podobně jsem to vnímala i v práci. Prostě mi nějak nevycházela ta trojčlenka toho, že za takové malé peníze dělám tolik práce.

Dnes už chápu, že v určitém věku je to úplně normální a vím, že člověk bez maturity si nevydělá tolik jako člověk s lepším vzděláním. Jenže v mládí vidíte věci jinak. Chcete všechno a hned...

I když je otázkou, jestli si dnes servírka s přesčasy a dýšky nevydělá víc než někdo, kdo sedí v kanceláři a má třeba i titul. Jenže v devatenácti mě nenapadlo jít právě třeba na servírku, protože jsem se prostě jen styděla uvést do životopisu základní vzdělání.

Tehdy jsem nedokázala mluvit s lidma jako dnes. Nevěděla jsem, že dokážu to, co teď.

Kéž bych mohla potkat své mladší já...

A tak jsem po tom všem práci ve Forschneru vzdala.

Shodou okolností jsem se v tu dobu setkala s kamarádkou a jejím přítelem, teď už manželem. Sedli jsme si na kafe a já se jim svěřila.

Říkám: „Ty jo, to je hrozná práce, se tam nadřu a mám za to tak málo peněz.“

Ten přítel kamarádky mi navrhl: „A nechtěla bys letět do Dubaje a nechat si tam udělat nějaké fotky?“

Tím mě zaujal: „Jaké?“

Upozornil mě, že by mělo jít o sexy akty nebo o fotky v erotickém prádle.

„Jo, to je v pohodě, to bych zvládla,“ chytla jsem se. No, zlákal mě. V té době mi bylo devatenáct – hezká blondýnka, žádné umělé řasy, nehty a tak podobně – přirozená, hubená, šikovní, tak proč ne?

Dnes už samozřejmě nevypadám jako tenkrát.

„Tak jo, plácneme si,“ rozhodla jsem se téměř bez zaváhání.

Nabídl mi nějaké peníze a řekl: „Poletíš do Dubaje.“

Ze světa jsem skoro nic neviděla. Tak jsem se rozhodla: „Jo, super, poletím do Dubaje.“

Varoval mě: „No, možná po tobě něco budou chtít v té Dubaji. Jak se to řekne... no prostě, abys byla společnice.“

Samozřejmě mi došlo, že nepůjde o vysávání domácnosti nebo umývání oken, že... Věděla jsem, do čeho jdu. Prostě jsem chtěla vyřešit finanční tíseň.

„Jo, v pohodě, to už jsem si zažila tady. V Hradišti. Měla jsem nějaké tři klienty, se kterými jsem šla jenom tak, abych si vydělala nějakou korunu navíc. Žaludek na to asi mám. Peníze by se mi hodily. Jdu do toho,“ odpověděla jsem na jeho nabídku.

Pokračoval: „No tak to bys teda mohla zkusit i něco jiného.“

„A co?“ vyzvíдалa jsem.

„Mohla bys zkusit jet do Belgie a tam dělat na měsíc společnici. Vydělala by sis třeba sto tisíc a jela zpátky do Hradiště.“

„Ty vole, sto tisíc za měsíc?“ Penízky v očích zacinkaly. Už jsem se viděla, jak si pronajmu byt a jak budu chodit na různé

procedury. Kabelky, nákupy, a život se mi hned zdál lepší. „Hej, to mi vyhovuje, protože to je kousek od baráku. Evropa. Nemusím létat do arabských zemí, tam by mě mohli... nechci si ani představit, co by se mi tam mohlo stát.“ Neměla jsem úplně nejlepší reakci, vím, ale uvědomte si, že jsem nevěděla, co dělat, a peníze jsem nutně potřebovala. Každopádně tehdy jsem snad i kvůli bezmoci svolila.

Když si na to teď vzpomenu, ať je holka společnice, prostitutka, kurva, šlapka, nebo jakýkoliv název pro jedno a totéž ‚povolání‘, nemám to ráda. Pochopila jsem totiž, že peníze se dají vydělat i jinak. Poctivě. Je spousta holek, které tuhle práci dělají. Ano, jde o nejstarší řemeslo, a přesně takto jsem si to tenkrát taky odůvodňovala a omlouvala samu sebe. Ale ne... prostě NE. Prodávat svoje tělo cizím chlapům není hezké. Hlavně na to tyhle ženy doplatí i v pozdějším věku.

Aspoň si to myslím. Zaprvé si nebudou moci najít partnera. Málokterý muž se s tímto faktem dokáže smířit. Nastanou u ní problémy s otěhotněním a nejhůře jsou na tom ty holky, které provozují anální sex. Ty pak mají ještě jiné problémy k těm všem ostatním. Což se mě, díky bohu, netýká.

Upřímně, já se za to stydím i nestydím. Protože, na jednu stranu je to teda hnus, spát s cizíma chlapama za peníze, navíc když ti muži ani nejsou ve stejné věkové kategorii.

Nepotkáte mezi nimi Brada Pitta, fakt ne. Kašlete na romantické knihy, to jsou skutečně jen pohádky. Ale zas na druhou stranu, už jsem prozřela. Pochopila jsem, že mám úplně jiné priority.

Dnes už bych to v životě nedělala. Víím už, že se dá vydělat jinak. Sice ne takové peníze, ale upřímně, já tuto práci neodsuzuju.

Ať si každý dělá, co chce. I já byla zaslepena potřebou rychle vydělat.

Vím, jsou ženy, kterým Bůh úplně nepřidal na kráse, a často i ve frontě na mozek nestály. Jejich partneři jsou vyloženě takoví ti na tom gauči s pivečkama...

Tito lidé mají asi největší potřebu hanit mladé holky, které si žijí po svém. Já si myslím, že hodně procent holek, které jsou mladé, touží využít svou krásu. A to nemyslím jenom prostitutí. Holky se nechají fotit, chtějí chodit na párty a sní o tom nejlepším chlapovi, který by vypadal jako nádherní fotbalisti, hokejistí... Sportovci, alfa samci.

Závist dokáže zlomit. Pomluvy, že ta je hubená, druhá moc tlustá, tamta není vtipná. Některá je moc ukecaná.

Dostáváme neviditelné nálepky na čelo. Ta je chytrá, tamta je blbá... Všichni lidi, kteří závidí, tak si vždy něco najdou, a pak škodí a zraňují.

Ano, dělala jsem tuto práci, a pokud mě za to někdo odsuzuje, tak ho naprosto chápu. To ale neznamená, že jsem se nepoučila.

Dnes už je moje vagína jiná. To za prvé. Neznamená to, že když jsem dělala tuhle práci, tak si nemůžu najít muže a mít děti.

Že když člověk udělá hloupost, kterou z minulosti neodpáře, a za kterou se dostal až na samé dno a pykal víc než kdokoli jiný, že nemá právo na druhou šanci.

Našla jsem si toho úplně nejlepšího muže, kterého jsem mohla kdy potkat. Marián splňuje všechny moje sny. Za tu dobu, co jsme spolu, mám dnes pocit, že jsem s ním už celý život.

Jsmo zamilovaní, a to mluvím i za něho. I když se na fotkách a na videích právě neusmívá, tak vím, že to tak je.

Takže i s tou mojí prací a pověstí, i s tím, že jsem byla ve vězení, tak pořád můžu žít normální život. Takový, o kterém jsem si ani nesenila. Pokud mě odsuzujete, tak odsuzujte, protože mě už to dnes netrápí.

Jednou za dva týdny mi napíše někdo bez profilové fotky nebo nějaký rýpal, ale je mi to fakt jedno. Když mám náladu nebo mám popité víno, tak odepíšu.

Vím, někdy se vyjádřím fakt sprostě, protože na to mám chuť a chci to ze sebe dostat. Jindy odepíšu ve srandě a někdy profil rovnou zablokuju.

Chci vám ale vyprávět příběh, který napsal sám život. Přeji si, aby vám moje jméno naskočilo ve chvíli, kdy byste mohli sejít z cesty.

Nepřečtete si celou smlouvu. Neuvědomíte si, jaké důsledky mohou nastat, když si pozvete nezvaného hosta. A hlavně – já tehdy byla mladá.

Vaše děti mohou přemýšlet stejně a může se jim stát i něco horšího. Ano. Naletěla jsem, ale žiju. Přežila jsem peklo. Ale rozhodla jsem se ze dna znovu vstát a žít. Využít druhou šanci.

Až u vašeho domu zazvoní falešný elektrikář a vaše maminka jej nepustí dovnitř, protože si připustí možné následky. Stejně tak i vaše děti nenesednou k cizím lidem do auta. Nebo až vaše dcera přestane lhát, kam doopravdy jde... protože TEREZA...

Pak má můj příběh smysl vyprávět. Kéž by se všichni poučili z mých chyb. To je mé přání a poslání této knihy.

Kapitola 1.

Všechno proběhlo opravdu hrozně rychle. Ze dne na den. Neváhala jsem, protože jsem povahově fakt střelec.

Já se styděla v obchodě, ale co se týče... No prostě, co se týkalo takových těch záležitostí, kdy se opiju, a pak budu dělat kraviny, tak to mi šlo velice dobře.

Frajeřinka, že? Možná se mi tady smějete, ale já tehdy opravdu takhle uvažovala.

Naším jsem nalhala, že jedu dělat do Belgie do nějaké fabriky. Blbost, no...

Domluvila jsem se s tím klukem a on naplánoval cestu. Koupila jsem si na Flixbus jízdenku do Belgie a vyrazila.

Do Prahy jsme jely vlakem s kamarádkou. Pak jsem na nádraží přestoupila a pokračovala už sama Flixbusem do Amsterdamu, kde jsem musela čekat na další autobus, který mě dovezl do Belgie.

No, na to, že mi bylo devatenáct a vydala jsem se bezhlavě do neznáma... Žádný stud, strach, nic. Jela jsem s tím, že ten čas přežiju, a pak budu mít zase normální život, po jakém jsem toužila.

Vyrazila jsem si do cizí země, aniž bych ovládala angličtinu. Pro mě ale zrovna tohle neznamenal žádnou překážku.

Věděla jsem, že pro práci spolčnice znalost cizích jazyků zrovna nepotřebuju. S klienty jsem se domluvila i tak. Tam se totiž dělají jiné věci... prostě „ach ach“ se v každém jazyce řekne stejně, že? ☺

Dojela jsem tam a vůbec netušila, co od toho všeho mám čekat. Nepřipouštěla jsem si strach. Prostě jsem slepě důvěřovala kamarádovi a věřila, že bude prdel.

Když jsem dorazila do Belgie, čekala tam na mě nějaká ženská, Češka romského původu. Stála tam s chlapem a malou holčičkou. Ten muž vypadal na šedesát, kdežto moje nová šéfová (říkejme jí

třeba Sára) měla sedmatřicet let. Usoudila jsem, že jde tedy o manželka a jejich dceru.

Měla se mě tedy ujmout a ukázat mi, kde budu bydlet i s kým budu spávat.

Sára byla cikánka z Česka, která už dvacet let žila v Belgii. Začínala tam s prací prostitutky, pak si tam klofla staršího chlapa, který měl peníze.

Měla s ním takový pakt...

Vzala si ho kvůli tomu, že on jí platil nájem, jídlo a vlastně úplně všechno s tím, že až on bude starý, nemohoucí, nebo ho postihne nějaká nemoc, tak že se o něj postará.

Což vlastně dává logiku, ale toto by Češi nepochopili.

Vidím živě reakce: Opopvrženost, urážky. „Je jen kurva.“ Mně však dává logiku, když si dva lidi vyjdou takto vstříc.

Ona mu nedávala žádné peníze, to vůbec. Vydělával on. Měl dvě zaměstnání a o veškeré náklady se staral právě on. Nevím, jestli se o něj bude starat po všech stránkách, až na to přijde, třeba že mu bude měnit pleny, až bude starý, krmit ho... Vážně netuším, ale zřejmě tak zněla jejich dohoda.

Prostě fingoaná svatba.

Té ženské se za tu dobu, co byla v Belgii, narodilo dítě, a ten chlap se vlastně o cizí holčičku staral, jako by byl její dědeček.

A tak jsem si hned pro rodiče vymyslela lepší příběh.

Lepší pro mě i pro ně. Napovídala jsem jim, že pracuji jako au-pair, což byla vlastně pravda. Když měla Sára klienty, tak jsem si tu malou vzala na starost.

Úžasná holčička, na tu ráda vzpomínám.

Pracovala jsem nepřetržitě po celou dobu. Když jsem nebyla se zákazníky, měla jsem na starost tu malou. Vodila jsem ji do i ze školy, dělala jsem s ní úkoly, vařila, brala jsem ji na procházky do

parku. Její maminka na ni neměla moc čas. Některé věci jsem jí ale neuměla vysvětlit.

Třeba když jsme s malou v obchodě viděly hrozny a ona se mě zeptala: „Co to je?“

Super mamka... Ta malá ví, že strýc Ujo chodí v tolik hodin a že strýc Laco a Udo tam chodí zase v jiné dny, ale neví, co jsou hrozny...

Samozřejmě, abych doma dokázala, že opravdu pracuju jako au-pair, tak jsem se s tou malou fotila. Dělalý jsme různá videa, volala jsem našim, aby nás spolu viděli.

Jenže mi tak úplně nedošlo, že to našim bude divné. Původně jsem jim navykládala, že jedu dělat do fabriky, a najednou se ze mě stala au-pairka? Nějak jsem se do lži zamotala a vše nedomyslela. Naši už měli nějaké pochybnosti, ale určitě by je nenapadlo, že tam jedu šlapat.

Nevím, proč jsem neřekla hned, že se jedu postarat o dítě, vždyť na tom nebylo nic špatného.

Každopádně viděli i ty fotky, které jsem přidávala na sociální sítě. Na těch jsem byla spoře oděná, v podpatcích a jdu někam večer ven... Došlo jim, že nepracuju pouze jako chůva jedné holčičky.

Moji rodiče jsou takoví, že mi samozřejmě nic nevyčítají, protože mám svoji hlavu. „Ty kouříš? To je špatné... Ty piješ? To je špatné... Ty děláš prostitutku? Aha, to je ještě horší... Nikam nelétej, zakazují ti to, nejezdí... něco se ti stane...“

Úplně je slyším. Jenže my mladí své rodiče neposloucháme, že? Možná až sami budeme mít někdy děti, tak budeme stejní. Nakonec si každý z nás řekne: „Ty vago, proč jsme ty rodiče neposlouchali?“

Naši asi tušili, že dělám společnici, ale zase... Co je společnice a co je kurva?

Kurva je holka, která má privát. Je doma, kam za ní chodí zákazníci, kterým poskytuje služby prvního řemesla. Společnice je zase slečna, kterou si chlap zaplatí jako svou společnost. Sex? Rozhodnutí je na ní.

Pokud ten chlap řekne: „Chci tě na večeři, chci tě vzít na nákupy nebo na dovolenou...“ Tak s ním jde.

Je na té holce, jestli s tím chlapem bude souložit. Samozřejmě pokud si chce vydělat víc, tak by měla souhlasit, protože za sex má příplatek... Pokud nechce, tak k aktu prostě nedojde. Jenže zase ti chlapi si nevezmou na týdenní dovolenou holku jenom tak.

Nezkušené holky si toto neuvědomují...

Stalo se mi třeba, že si mě zaplatil chlap, který mě chtěl opravdu jenom na pracovní večeři. Já jsem tehdy nemusela říct půl slova.

Vyrazila jsem si s ním jen v luxusních šatech, hezky namalovaná, seděla vedle něho – jakože jsem jeho přítelkyně.

Nikdo z jeho kolegů si mě nedovolil oslovit, protože jsem patřila ke svému klientovi. Opravdu jsem nemusela nic říkat.

Dostala jsem zapláceno a ještě se dobře najedla. Jenže toto se stává opravdu výjimečně.

V Belgii jsem dělala společnici, šlo o zvláštní zkušenost, protože, jak říkám, ne všichni na to mají žaludek. Myslím si, že by to většina žen nedala. Ale samozřejmě, když jsou holky mladé, je vidina peněz velké lákadlo. Rychle, ne však úplně snadno vydělané finance, protože se nejedná o lehkou práci.

Když si představíte, že musíte dělat společnost chlapovi, který je o padesát let starší, není ani trošku atraktivní a ještě vám připomíná dědečka, tak to není úplně sranda.

Jenže tento krok si každá holka v Česku zvolí sama. Nemluvím o jiných státech, jako je třeba Pákistán nebo Indie, kde ty holky nemají volby.

Tam jí rodiče v určitém věku nařídí: „Tak, teď máš patnáct, dostalas menstruaci, tak si vezmeš chlapa, který je o tři generace starší.“

Jenom kvůli tomu, že má ten chlap na účtu v přepočtu pět tisíc korun. Prodají jim své dcery, nebo z nich udělají prostitutky. I to se ve světě děje.

Bavme se o českých holkách. Evropanky chtějí peníze rychle, tak zvolí tady tuto cestu. Někdo točí porno, někdo dělá společnici. Tak to prostě je.

Vzali mě do restaurace a následně jsme jeli k nim domů. Bydleli v normálním domku se vstupem na menší zahrádku, kterou zdobila jenom nějaká zahradní křesla a stolek. V patře se nacházely tři pokoje. Jeden patřil Sáře a druhý její dceři. Byla tam koupelna a pokoj pro hosty, tedy pro mě. Partner, který tohle všechno platil, tedy její manžel, spal někde v podkroví, chudák.

Nevím, jak měli ten svůj vztah nastavený, a jestli mu takto nastavený život vyhovoval. Ale asi mu to za to stálo.

Hovořil anglicky, já samozřejmě neovládala žádný jazyk. Ani vlámsťtinu, ani němčinu. Jejich manželství jsem věřila do chvíle, než mi Sára řekla, že s ním mám spát. Měl to být můj první klient, který si zároveň vyzkouší, jestli za to vůbec stojím, nebo ne.

V tom okamžiku jsem pochybovala o tom, jestli jsou vůbec sezdání. Pak mi ale vysvětlila, jak to mezi sebou doopravdy mají, a já tak neměla na vybranou. Nespala jsem s ním pořád, samozřejmě.

Mým oficiálním klientem se stal nějaký bohatý chlápek. Vlastnil firmu s dovozem ryb a nějakým masem.

Bydlel v takové krásné vile. Mně v hlavě okamžitě naskočila vidina peněz – chlap, vila, bazén, velká zahrada, porsche... Jako bonus ještě vypadal dobře a udržovaně, tedy na to, že měl tak pět-ačtyřicet let.

Měla jsem jít k němu domů.

Sára mi předala instrukce: „Tak, půjdeš k němu, on s tebou bude sedět, bude povídat s tebou i se svýma kamarádama. Jde o houseparty. Jakmile se zvedne a poklepe ti na nohu, znamená to, že máš jít s ním.“

Dorazily jsme tam, Sára jela se mnou. První, co ten chlap řekl, bylo, že jdeme do koupelny. Dohromady nás tam bylo asi šest. Samozřejmě vytáhli kokain. Já jsem tohle v životě nezkusila.

Nikdy jsem nebrala drogy. A najednou jsem objevila éčko, éčko v liquidu, pervitin, koks a tak. Jasně, zkoušela jsem za školou cigarety a trávu, ale kokain, pervitin, tady tyhle věci mi byly úplně neznámé.

Sára pokračovala: „Jestli to nechceš, nemusíš. Až ti dají ruličku z peněz, tak to jedním prstem shrň na zem, oni to nezjistí a ty budeš v pohodě.“

Jenže když na mě přišla řada, tak se ke mně naklonila a řekla: „Víš co? Zkus to, bude sranda. Stejně bude lepší, když budeš opilá nebo sjetá. Práce ti takhle půjde líp.“

Poslechla jsem a opravdu ten kokain vyzkoušela.

Jenže jsem skoro vůbec nic necítila. Problém nastal totiž v tom, že jsem hodně pila. Z alkoholu tam měli obrovský výběr. Dokonce i českou slivovici, vodku, rum, všechno, na co si vzpomenete.

Držela jsem v jedné ruce slivovici, v druhé ruce vodku a vyřvávala tam, že jsem holka z Moravy, která se ničeho nebojí. Za dvě hodiny jsem ležela... kaša malta. Zkoušeli mě křísit, ale nešlo jim to. Polovina chlapů brečela, že mě zabili. Díky kombinaci alkoholu a kokainu jsem byla v bezvědomí, ale zpětně si vybavuji, že jsem je z dálky vnímala.

Pamatuji si, že seděli v obývacím pokoji a hovořili mezi sebou belgicky nebo vlámsky.

Nevím, já jim nerozuměla. Sem tam na mě promluvili anglicky, jenže tomu jsem taky nerozuměla. Muž, který si mě najmul jako společníci, mě poplácával po noze a já věděla, že v tu chvíli začíná moje práce. Tím jsem se probrala, vstala a šla s ním.

Zavedl mě do ložnice, ve které stála brutální vodní postel, vybavení... cokoliv, na co si vzpomenete. A ten výhled. No jenže, upřímně – skoro nic si nepamatuju. V ten okamžik jsem vypla. Možná kvůli drogám, alkoholu nebo kombinací obojího mi mozek přestal fungovat. Na co si matně vzpomínám, je, že zhruba po hodině přijela Sára, která mě na místě propleskla.

Místo toho, aby mě odvezla domů, mi to dala pěkně sežrat. Viděla, že mi není dobře, mohla říct: „Jasný, jsi mladá, nejsi na tohle zvyklá.“ Jenže místo pomoci mi na stůl nachystala další lajnu koksu a dodala: „Dej si, budeš v pohodě,“ a odjela.

Poslechla jsem a domů jela skutečně až ráno. První zážitek, po kterém jsem se na tohle všechno měla vykašlat a utéct zpátky domů. Do Čech. Jenže jsem si řekla: „Ne, zvládla jsem to poprvé, podruhé to taky zvládnou.“

Ráno jsem se oblékla do černých minišatů, dost upnutých, že jsem nemohla ani dýchat, a to jsem měla v té době o takových pět, šest kilo míň než dnes. Takové štekle. Namalovala jsem se, vzala si kabelku, tak jak to znáte z filmů. A šlo se. Sára se rozhodla, že mi ukáže vše podstatné.

Vzala mě do jednoho baru, jmenoval se Rio. To je v Belgii, přesněji v Herentals, aspoň myslím, že se to tak jmenovalo. Odvedla mě tam. Šlo vlastně o takový ranní a odpolední bar, kde si jako rodina můžete zajít na kafe, pivo a tuším, že tam i vařili.

Ženy, které v baru byly, tam šly za výdělkem. Prostitutky pracovaly i tam. Měly na sobě minišaty, podpatky...

Když jsem vzala za kliku, abych otevřela dveře do baru, roztráslly se mi ruce a myslela jsem, že se pozvracím. Chtěla jsem utéct. Jenže moje povaha by mi toto nedovolila. Jednou jsem se rozhodla, tak to tak bylo.

Když mě uviděli místní chlapi spoře oblečenou, tak jim bylo hned jasné, že nejdeme na kafe. Takže za Sárrou normálně došli, a buď se už znali, nebo se jí zeptali, za kolik půjde nahoru. Tam byly pokoje za třicet euro, myslím, už si to přesně nepamatuju.

Potom mi sdělila, že tam mám mít „rande“ s nějakým pánem, co se jmenuje Ludo. Jediné, co mi řekla, bylo, že má knírek a červené brýle.

No, jestli tam bude víc takových, jsem v háji. Super.

Rozhlédla jsem se, a hned na baru stál pan Ludo. Neuměl anglicky ani „ahoj“. Po představení se mě hned zeptal, jestli nepůjdeme nahoru, to jsem pochopila rukama, nohama. Šli jsme.

Ještě dodám, moje jméno pro společníci bylo Jennifer, moji zákazníci mě pod tímto jménem znali, věděli, že jsem Jennifer, žádná Tereza.

Mimo Kafe Rio, kde brali pánové prostitutky na pokoj, jsme navštěvovali ještě jeden bar – Rossenhof. Ten byl nedaleko, a tak tam ty holky přejížděly. To znamená, že když ten bar Kafe Rio zavíral třeba v šest, tak ty holky se přesunuly na ten Rossenhof. Klienti už věděli, že nás tam najdou. Rossenhof nebyl přímo bordel, byl to jen bar. Tam se lidi mohli jít napít, aniž by si najali prostitutky. I ty holky tam můžou jít na pivo, aniž by jim nějaký chlap řekl: „Pojď na pokoj.“

A tak jsem přešla i tam, kde si každá prostitutka zaplatila cenu pokoje, a pak už bylo na té holce, kolik si určí cenu, jestli sto, sto padesát, dvě stě euro za číslo. Když ta holka byla mladá, šikovná, tak si mohla říct i o dvě stě euro. Potkala jsem tam třeba paní kolem čtyřicítky, ale už nějakých patnáct let byla závislá na pervitinu a bylo to na ní dost vidět. Objevil se tam dokonce i chlap, který si hrál na to, že je žena. Cena se potom od toho odvíjela.

Potkala jsem v Belgii různé lidi, i třeba Antonia z Turecka. Když jsem vlastně jela do Belgie, tak mi známý říkal: „Hlavně nespí s Turkama, to jsou největší hovada. Budou tě mlátit, budou na tebe plivat a tak.“ Jenže jak poznáte Turka? To je takové těžší. Nemají typický vzhled jako třeba Indové.

Na letišti v Turecku jsem viděla, že jsou mezi nimi i blondáci. Turka nepoznáte.

Tady tento pán byl trochu starší, měl šedivé vlasy. Hádala jsem ho na Itala nebo Chorvata, cokoliv. No a tento pán mě surově zbil,

i když jsem říkala, že ne, že nechci. On dělal, že nerozumí anglicky, i když ne je v každém jazyce stejné. V angličtině je to *no*, v němčině *nein*. V urdu je to vlastně *nehi*. Ten chlap musel vědět, co jsem tím chtěla říct. Když řeknu *no*, tak to neznamená ‚přidej‘. I když nerozumím angličtině.

Tento muž mě zbil tím, a když chtěl dokončit sex, dal mi polštář na obličej. Chybělo mi snad deset vteřin, a už by mě udusil. Pak po mně hodil peníze a odešel pryč. Naštěstí v tom Rossenhofu, když jsem o tom řekla chlapům dole, tak ti mu dali přes hubu. Propříště si snad tento čin rozmyslel.

Ačkoliv mám některé zážitky takové nehezké, tak se mezi nimi najde i pár vtipných.

Třeba jednou za mnou došel klient a zeptal se mě, co mám ráda. A já: „Tak dobře, mám ráda, když mě někdo škrábe na zádech.“ A borec mě asi hodinu škrábal na zádech a dal mi za to asi tři tisíce korun. Občas jsem opravdu prožila i vtipné zážitky. Častěji, bohužel, ty smutné.

I když se při vzpomínkách někdy směju nebo vypíchnu nějakou vtipnou historku, neznamená to, že bych chtěla vrátit čas a žít stejně jako tenkrát. Žádná prostitutka si sex neužívá. Aby přežila, musí přepnout. Fungovat jako robot.

V tom okamžiku pracujete a jedete na autopilota. Zapomeňte na orgasmy, na ty v té chvíli ženy opravdu nemyslí. I kdyby ten chlap byl sebekrásnější, svalnatý, přitažlivý, v této roli si s ním sex neužijete. Je to práce a víte, že s tím chlapem nikdy nebudete.

A pokud je u toho žena střízlivá... *obdivuju* ty, které si i přes to všechno svou roli užívají. Ale většina si představuje, co všechno si za vydělané peníze koupí.

Tak tohle byla Belgie. K tomuto tématu už bych se asi moc nevracela. A předpokládám, že víc o prostituci ani vědět nechcete. Spíš bych konečně chtěla nakousnout, jak jsem se dostala do Pákistánu.

Kapitola 2.

Po zhruba třech čtyřech týdnech, co jsem pracovala pro Sáru, mi ukázala jednoho chlapa, který měl údajně padesát osm let, vypadal ale na osmdesát pět. Neměl zuby, šilhal na jedno oko... A nikdy neměl ani na zaplacení jednoho piva. Jmenoval se Joss.

Sára mi řekla: „Budeš předstírat, že si ho vezmeš. Staneš se jeho ženou, a jakmile budete sezdaní, tak půjdeme k němu domů, ukradneme mu každá minimálně dvě stě tisíc.“ Já se strašně vylekala. Ten chlap ani tolik peněz mít nemohl. Rozhodně jsem odmítala kohokoliv okrást.

Ona mě pořád přemlouvala, ale pohádaly jsme se a ona mě vyhodila na ulici. Musela jsem jít k jednomu známému, kterého jsem si, díky bohu, v Belgii našla. Ona mi vypisovala jednu zprávu za druhou. Nakonec mi napsala, že pokud se nevrátím, tak tomu chlapovi podpálí barák. Vrátila jsem se k ní.

Po tomto zážitku to už mezi námi vřelo. Už se mi nechtělo pro ni pracovat. Obírala mě. Nedávala mi peníze. Za tu dobu, co jsem tam byla, zhruba tři čtyři týdny, tak mi koupila asi deset krabiček cigaret. Třikrát mi dala najíst, jinak jsem u nich doma vůbec nejedla.

Spíš jsem hodně chlastala, abych ten tlak vydržela, to je pravda. V barech jsem pila alkohol, co mi koupili chlapi, občas mě některý z nich pozval na večeři. To bylo ale vše. Sára mi jinak nic nedala. Co jsem si vydělala, to si nechala.

Na konci čtvrtého týdne jsem se rozhodla: „Jela bych domů, dáš mi peníze?“ zeptala jsem se jí.

Jenže bohužel jsme se se Sárou raflly. Sdělila mi, že mi žádné peníze za ten oddělaný měsíc, co jsem tam byla, nenáleží.

Řekla: „Prostě NE, ty jsi tady bydlela měsíc. Musíš zaplatit nájem, vodu, jídlo a všechny náklady.“

Mám za to, že jsem jí vydělala hodně peněz, protože každý den všichni ti muži platili nějakých sto padesát euro za hodinu.

Když jsem šla k nějakému chlapovi třeba na celý den, tak musel zaplatit minimálně tisíc euro. Takže si myslím, že jsem jí určitě přes sto tisíc korun... no i víc... minimálně sto padesát tisíc vydělala. Neviděla jsem z toho ani korunu.

Co jsem měla dělat? Všechno si nechala. S prominutím jsem šukala měsíc zadarmo.

Ted' se vrátím zpátky do Česka a našim řeknu co, až se mě zeptají, kde mám peníze? Že jsem stihla všechno rozfofrovat?

„No super, nebudu se tady hádat,“ zareagovala jsem s tím, že ona tam měla kontakty. Cikánská nátura se nezapřela. Mluvila česky, vlámsky, anglicky, německy, francouzsky.

Opavdu po této straně schopná ženská. Za tu dobu, co se živila prostitucí, létala po celém světě, tak se naučila jazyky a získala velmi zajímavé kontakty. Proto jsem se s ní nechtěla dostat do křížku. Nakonec jsme se dohodly.

Začala jsem přemýšlet, co dál. Stejně jsem byla rozhodnutá, že se vrátím domů.

Sára mi ale dala nabídku: „Půjdeš fotit do Anglie, a odtud poletíš do světa. Tam si vyděláš a můžeš letět domů.“

„Co mám dělat, s prázdnou domů nepojedu.“ *Svěřit se našim, že jsem doted' dělala au-pairku a nepřinesu ani těch blbých dvacet tisíc korun?* Tak jsem se rozhodla.

Dobře, poletím do Anglie.

Sára mi sbalila kufr se slovy: „Neber si svoje oblečení, oni ti tam koupí nové.“ Vydala jsem se do další země jen v mikině a legínách. Byl říjen 2016. Docela kosa.

Našim jsem nahlásila, že letím pryč na tři týdny. Nakonec jsem byla pryč devět týdnů.

Nechala mě svým partnerem zavést na letiště do Bruselu.

Poprvé sama na letišti.

Vysadil mě, dal mi kufr, rozloučil se a odjel pryč.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Velmi osobní zpověď*.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.